



Ruke

List učenika Obrtničke škole/Slavonski Brod/broj 1/svibanj 2009.

STOP nasilju među mladima

Naši profesori u našim godinama

Maturalci u Italiju i Češku

Cool face naše škole

Norijada 2009.

IMPRESSUM

List učenika Obrtničke škole
Adresa uredništva
NOVINARSKA DRUŽINA RUČICE
ŠKOLSKI LIST RUKE
Ulica Vladimira Nazora 9
35000 Slavonski Brod

IZDAVAČ
Obrtnička škola

ZA IZDAVAČA
Josip Miklaušić, ravnatelj

GLAVNA UREDNICA
Sandra Štraleger, 2. h

ODGOVORNA UREDNICA
Martina Lemačić, prof.

FOTOGRAF
Blago Radić, 3. d

UREDNIŠTVO
Antonia Garić 1. i, Renata Udovčić 1. i, Monika Agatić, 1. i, Dajana Šimić, 1. i, Vesna Kušljić 2.h, Josipa Mijić, 2.h, Saima Mehinović, 2.h, Anđelka Nujić, 2.h, Arnela Radoš, 2. h, Veronika Briški 2. h, Anamarija Špehar 2. h, Sanja Mlinek, 2. h, Helena Vonić, 2. h, Stjepan Gavrić, 3. c, Josipa Andrijanić, 3. e, Valentina Orašinović, 3. e, Dino Mataić, 3. d, Davor Smolčić, 3. D, Marija Duspara, 3. i², Ivana Dakić 3. i², Ivana Račić, 3. i²

SURADNICI
Manuela Bertović, prof.
Danijela Petaković, prof.
Anita Holub, prof.
Vesna Srnić, mr. sc.
Krešimir Grubanović, prof.

TEHNIČKA IZVEDBA
Mali Studio

TISAK - Tiskara "Brkić"

NAKLADA - 600 kom.

Sadržaj

Uvodna riječ vodeće ručice.....	3
Stop nasilju među mladima.....	4
Samoubojstvo-kukavičluk a ne hrabrost.....	5
Naši profesori u našim godinama.....	6 - 8
Daska koja život znači.....	9
Ženski nogomet.....	10
Šaka prvaka.....	10
Natjecanja.....	11
Događanja u školi i izvan nje.....	12 - 14
Drukčija nastava: umne mape.....	15
Putoskitnice.....	16 - 18
Filmska preporuka.....	19
Iz bontona.....	20
Kutak ljepote.....	21
Predstavljamo zanimanje: pediker.....	22
Literarni rukovet.....	23
Zabavni rukomlat.....	24 - 26

Uvodna riječ vodeće ručice

Dragi moji,

Dajte mi jednog petaka ili kako bi Englezi rekli, give me five i to samo jednom rukom jer iz druge nikako ne ispuštajte prvo izdanje naših Ruku koje su ove godine po prvi put ugledale svjetlo dana. S obzirom da se svi školujemo za zanimanja u kojima su nam naše ruke najvažniji saveznici, Ruke kao naslov lista „kliknule“ su nam isprve kao najbolji izbor. Iako smo kao novinarska ekipa bili prilično raštrkani zbog gustih rasporeda i različitih smjena, svi smo imali istu želju, a to je da konačno dobijemo svoj školski list i ostavimo nekakav pisani trag iza sebe.

Nismo vas htjeli „ucrnjati“ temama kao što su samoubojstvo ili nasilje među mladima, ali nismo mogli ni stati prekrštenih ruku dok su novinski stupci, televizijski izvještaji, pa čak i naši školski hodnici bili pretrpani slučajevima vršnjačkog nasilja i mladih koji se bore s depresijom. Nadamo da ćemo našim pisanim promišljanjima biti od velike pomoći onima koji su se našli u sličnim situacijama.

U prvom izdanju predstaviti ćemo vam i zanimljive učenike pored kojih svaki dan prolazite, a ni ne slutite kakvim se zanimljivim sportom ili hobiem bave i kakve izvrsne rezultate postižu.

Dok ih svakodnevno gledamo kako nam predaju gradivo, provode ispitivanja, ocjenjivanja i dijele neopravdane sate, svatko se od nas barem jednom zapitao kako je to izgledalo kad

su profesori bili u našim ulogama, tj. kad su bili učenici. Zato smo ih zamolili da nam pokažu neke fotografije iz srednjoškolskog doba i podijele s nama svoja sjećanja.

Da je ova godina bila bogata putovanjima, svjedoče i dva putopisa s putovanja u Gardaland i Prag i Beč koja će onima koji su tamo bili oživjeti sjećanja, a ostale inspirirati na slatko iščekivanje svojih budućih putovanja.

Ni ovogodišnja norijada nam nije promaknula, a kako slika govori više od tisuću riječi, pripremili smo mozaik fotografija kao spomen na „najluđe“ dane.

Da vam ne bismo sve odmah otkrili i duljili s pričom, najbolje da sami krenete u prelistavanje i čitanje...Prvi se mačići bacaju u vodu, ali prve RUČICE šire se prema vama i očekuju da ih prihvatite objeručke, uz pohvale, ali i konstruktivne kritike kako bismo u budućnosti bili još bolji!

Srdačno vam mašem do sljedećeg broja!

Vaša Sandra



„Raširi RUKE, RUKE su ti snažne, upri iz sve snage, nek' se cijedi znoj, nek' koža pukne mi, idemo na ples i svijet je opet mlad..“

STOP NASILJU među mladima

Kao na Divljem zapadu

Ne stajati
prekrštenih RUKU

Idemo ga "našajbati", mrko me pogledao, pričala je s mojim dečkom u gradu, sad će vidjeti svoga boga, uvijek se pravi najpametniji/a, treba nju/njega malo naučiti pameti, nije mi dao novac koji sam ga tražio, e sad će mi platiti, dosadno je, 'ajmo nekog namlatiti da nam bude zanimljivije...

Nasilni pokušaji rješavanja sukoba, na žalost, svakodnevna su pojava među mojom generacijom. Škola, kafić, ulica, diskoteka, kolodvor: sve su to mjesta na kojima smo gotovo svakodnevno, a niti jedno od njih ne pruža nam osjećaj sigurnosti jer suočeni svakodnevno s primjerima nasilnog ponašanja, najčešće bez povoda, u strahu se pitamo: tko je sljedeći? Mladić koji nije imao dvije kune kada ga je to na ulici zatražila skupina mladića, djevojčica koja je imala šiške ukoso rezane pa je to nekome zasmetalo... ili je jednostavno nekoj šačici mladića na kolodvoru bilo dosadno pa su se krajnje nekreativno i necivilizirano odlučili izživljavati na prvome slabijem od njih koji naiđe... Više nitko nije siguran i svi mi vrlo lako možemo postati izloženi nasilju koje nerijetko ima tragične posljedice. Upravo me ova činjenica ponukala da napišem članak i na taj način dam svoj mali doprinos u zaustavljanju nasilja među vršnjacima.

Što je to nasilje?

U širem smislu, nasilje je svjesna okrutnost usmjerena prema drugima s ciljem stjecanja moći, i to nanošenjem psihičke, odnosno fizičke boli. Fizičko nasilje je najuočljiviji oblik, te podrazumijeva udaranje, guranje, štipanje, čupanje i sl. Iako postoji mnoštvo različitih vrsta nasilja, zadržat ću se upravo na ovom

fizičkom nasilju, njegovim uzrocima, primjerima i savjetima kako ga izbjeći ili kako se nositi sa situacijom u kojoj smo izloženi nasilju.

Uzroci i povod nasilju

Nasilne osobe najčešće su i same žrtve neke vrste zlostavljanja pa onda, ne znajući za drukčije ponašanje, nastavljaju se izživljavati na drugima. Povod za njihovo ponašanje najčešće je posve bana-



lan jer zlostavljačima nije važan razlog nego samo osjećaj koji se u njima javlja prilikom nasilnog ponašanja. Zato će oni naći povod i u najmanjoj sitnici: drukčijoj frizuri, nekom fizičkom nedostatku, stilu odijevanja, a kako sam već napominjala, povod može biti i najobičnija dosada. Najstrašniji je što se nasilje odvija bez ikakvih konkretnih povoda, a rezultira strašnim tragedijama. Bilo da i postoji neki važan razlog, nema tog problema koji se stvarno može riješiti nasilnim putem.

Kako se suprotstaviti nasilju?

Nasilje je jako teško izbjeći ako smo

već postali meta nečijeg izživljavanja, ali treba se odmah suprotstaviti i dati nasilniku do znanja da to nije u redu i da to nećemo samo tako trpjeti, tj. ne uživjeti se u ulogu žrtve. Zlostavljanju često prethode verbalne prijetnje tako da žrtva najčešće već prije samog zlostavljanja dozna da je meta nečijeg maltretiranja i upravo je u ovoj fazi vrlo važno obavijestiti roditelja ili profesora o tome što nam se događa. Na taj način možemo spriječiti i izbjeći sukob na

fizičkoj razini. Na žalost, mladi često zastrašeni tim prijetnjama, ne usude se nikome priznati što se zbiva i to drže u sebi. Takvo ponašanje može biti pogubno za njih.

Na žalost, nasilje se vrlo često događa iz čistog mira. Slučaj zagrebačkog srednjoškolca Luke Ritza kojeg je iz čista mira napala i nasmrtno pretukla skupina njemu nepoznatih nasilnika potresla je cijelu Hrvatsku i skrenula pozornost na problem sve većeg vršnjačkog zlostavljanja pred kojim ne smijemo zatvarati oči.

Napisala:
Sandra Štraleger, 2. h

Sve više tinejdžera rješenje problema vidi u samoubojstvu

SAMOUBOJSTVO

- kukavičluk da, čin hrabrosti ne!

Ne stajati
prekrštenih RUKU

Svi se ponekad osjećamo kao da nas nitko ne razumije, kao da smo sami na svijetu. Ali, to su sve sasvim normalni osjećaji i proći će. No, ako se jednom odlučimo na samoubojstvo, povratka nema...

Nitko me ne voli, nisam ni za što, život je besmislen, nesretno sam zaljubljen/a, nemam prijatelja, roditelji me ne razumiju... ubit ću se!

Svakom od nas barem je jednom neka od ovih misli prošla kroz glavu i pomislili smo kako bi bilo najbolje da nas nema, kako bi se time riješili svi naši problem. Na sreću, većini od nas to su samo prolazne misli koje nas zaokupljaju u teškim životnim razdobljima i kako dođu, tako i prođu. No, postoje i oni tinejdžeri koji se ne zadrže samo na razmišljanju, nego izlaz iz problema vide jedino u oduzimanju vlastitog života, tj. samoubojstvu.

Svakodnevno čitamo u novinama ili gledamo na televiziji o novim slučajevima samoubojstava među mladima, a budući da sam i sama tinejdžerica, osjetila sam potrebu da istražim, razmislim i napišem nešto o ovoj temi za naš školski list.

Nijedan problem nije nerješiv

Život je neprocjenjiv dar jer njegovim prestankom ne možemo ga više nikada povratiti. Upravo zato mi je teško shvatiti zašto se neki moji vršnjaci odlučuju na okončanje svojih mladih života. Što time pokušavaju dokazati? I komu?

Nesretna zaljubljenost, loša ocjena, nerazumijevanje roditelja, osjećaj samoće... Sve su to uzroci zbog kojih se moji vršnjaci najčešće odlučuju na ovaj čin, ali je li život uistinu vrijedan i jednog od

ovih problema?

Nesretna zaljubljenost. Pa što sad?... zaljubljujemo se i odljubljujemo, ono što nas ne ubije, jača nas... Je li vrijedno da si zbog jedne osobe koja ne osjeća isto što i mi prema njoj nepovratno oduzmemo život i tako uskratimo mogućnost pronalaska prave ljubavi u kojoj ćemo istovremeno voljeti i biti voljeni?

Imam puno jedinica... Opet ništa nerješivo... Naučit ću, javiti se i ispraviti... Zvuči jednostavno, ali jedinice nisu kraj svijeta... Koliko li je samo danas slavnih i uspješnih ljudi imalo loše ocjene u školi, pa jesu li zbog toga trebali okončati svoj život?

Svi se ponekad osjećamo kao da nas nitko ne razumije, kao da smo sami na svijetu, ali to su sve sasvim normalni osjećaji i proći će... Ali, ako se jednom odlučimo na samoubojstvo, povratka nema...

Nema tog razloga koji je vrijedan našeg jedinog života...

Kako pomoći sebi ili prijatelju?

Ako nas ipak uhvate ovakve crne misli ili ako prepoznamo da nekoga od naših prijatelja muče ovakve misli, važno je ne prepustiti im se i ne stajati prekrštenih ruku, nego djelovati... Ako nas muče strašni, nerješivi problemi (a obično svi mislimo da su baš naši problemi



najveći), razmislimo dobro o njima i pokušajmo u razgovoru s drugim ljudima pronaći neko rješenje jer ono uvijek postoji ma kako nam se bezizlazno situacija činila. Sjeti se da nisi jedini/jedina koje muče takvi problemi... Razgovaraj sa svojim prijateljima, roditeljima, nastavnicima... Možda ćeš se iznenaditi kad shvatiš da su i oni sve to prošli ili još uvijek prolaze i da ti baš zato mogu biti od velike pomoći, kao i ti njima. Sjeti se ljudi koje život također nije mazio pa se unatoč tomu nisu odlučili na čin samoubojstva. Neka te oni nadahnu, jer samoubojstvo je čin kukavičluka, a ne hrabrosti!

Život je dar koji ne smijemo olako odbaciti jer nema tog problema koji se ne može riješiti. Samoubojstvo je put bez povratka, a život pred nama put je novih kušnji, spoznaja, iskustava, kako pozitivnih, tako i onih negativnih, i nama je da ga iskoristimo i proživimo najbolje što znamo.

Napisala:
Marija Duspara, 3. i²

Kad sam imao 16

Naši profesori u našim godinama

Svakodnevno ih gledamo i slušamo dok nam drže predavanja, ispituju nas, ocjenjuju, dijele neopravdane izostanke i nerijetko mislimo da su s drugog planeta. Čini nam se ponekad nevjerojatno su i oni nekad bili u našim godinama i da su isto tako bili u ulozi učenika. Upravo nas je to potaknulo da zamolimo naše profesore da zavire u svoje fotoalbume i s nama podijele sjećanja na svoje srednjoškolske dane. Dio profesora odmah je pristao, a neki unatoč dobroj volji, nisu mogli priložiti svoje fotografije iz srednjoškolskih dana jer u to doba nije bilo digitalnih fotoaparata i mobitela s kamerama kao danas. Osim drugog vremena u kojem su živjeli, zanimalo nas je i kako su izgledali, kako su se odijevali, jesu li bježali s nastave, gdje su izlazili i sl. U nastavku vam donosimo fotografije i tekstove nastale na temelju razgovora s profesoricom Ćurić, profesoricom Jerković, profesorom Previšićem, profesorom Grubanovićem, profesoricom Lemaić i profesoricom Petaković, a na vama je da procijenite jesu li nam sličniji nego što mislimo ili smo i dalje svjetlosnim godinama udaljeni svjetlovi.

Profesorica Marina Ćurić ustupila nam je svoju fotografiju iz srednje škole na kojoj je vidimo u širokoj ljubičastoj košulji, nekoliko brojeva većoj jer se u to vrijeme „furao“ hipi stil (široke haljine, košulje, nezaobilazne levisice 501). Srednjoškolskih se dana prisjećao kao lijepog i bezdoblja u životu.



brižnog raz-
Pohađala je Tehničku školu u Slavonskom Brodu i kaže da s nastave nije bježala jer joj je u školi bilo zanimljivo. Omiljeni su joj predmeti bili crtanje i mehanika. Nakon nastave družila se s prijateljima na brodom korzu i izlazila je u Derby. Subotom je izlazila u Rupu i još neke brodske kafiće, a kaže da su tada ranije izlazili van, ali su se puno ranije i morali vratiti kući iz subotnjeg izlaska. Oduševljeno se prisjećao ljetnih koncerata na Poloju i

toga kako su u njezino vrijeme svi slušali samo rock glazbu. Nabrojila nam je neke svoje omiljene bendove iz 80-ih: Azra, Ekaterina Velika, Idoli, Buldožderi, Zana... Na pitanje bi li se htjela vratiti u svoje srednjoškolske dane, profesorica nam je odgovorila potvrdno jer su joj te godine ostale u jako lijepom sjećanju.

Profesor povijesti, Krešimir Grubanović podijelio je s nama fotografiju s jedne rođendanske zabave u srednjoj školi. Jeste li ga uspjeli prepoznati? Pohađao je brodsku Gimnaziju. Bio je vrlo dobar učenik, ali bolje su mu išli društveni predmeti kao što je povijest, nju je zavolio još u osnovnoj je posvećio



noj škole te vao više vremena nego prirodoslovnim predmetima...Oblačio se, kaže, klasično: rifle, patike, majice. Školu je volio kada je taj dan imao povijest, zemljopis ili informatiku, a još dan -danas ima noćne more od fizike...Prvi put se zaljubio s 12 godina, dakle, prije nego što je krenuo u srednju školu. Slušao je Tajči, Crvenu jabuku... Omiljeni filmovi iz tog vremena su mu Top Gun i Prljavi ples. Nije sa bavio nikakvim sportom i smatra da mu je to najveći propust. Bio je redovit u školi jer se to podrazumijevalo osamdesetih godina. Kazna za markiranje nije samo bio neopravdani sat, nego i zabrana izlaska ili čak batine jer se markiranje smatralo obiteljskom sramotom, a ni među kolegama nije bilo odobravanja jer biste ispali kukavica i izdajnik koji bijegom spašava sebe, a druge ostavlja na cjedilu.

Profesorica Slavica Jerković, profesorica matematike, kaže da je pripadala onim malim djevojčicama koje maštaju da će biti učiteljice i ta su se maštanja zaista obistinila. Tijekom osnovne i srednje škole bila je sklonija prirodnim predmetima tako da je odluka da će pohađati Prirodoslovno-matematički fakultet bila logičan slijed izbora. Konkretna odluka

Kad sam imao 16

Naši profesori u našim godinama

da će to biti studij matematike iskristalizirala se na kraju četvrtoga razreda srednje škole. Nije voljela predmete koje je trebalo „štrebati“.

Voljela je gledati povijesne filmove i čitati knjige koje se bave povijesnom tematikom, ali unatoč tome, povijest kao predmet nije joj se previše

manje je voljela. Još la predmete poput tada aktualnog marksizma ili obrane i zaštite. Nije imala problema tijekom školovanja, voljela je učiti i bila je uzorna učenica. Kaže da je predmet koji predaje težak i da vjerojatno zbog toga profesore matematike, još od njezinih školskih dana, prati glas da su strogi i zahtjevni. Na crno-bijeloj fotografiji vidimo profesoricu u razredu u dobi kad je bila učenica.

Profesor Ivan Previšić završio je srednju školu, Gimnaziju „Matija Mesić“ davne 1981., dakle prije točno 28 godina. Svojih se srednjoškolskih dana prisjeća kao ispunjenih zabavom, sportom i učenjem. Ot- krio nam je da nikada nije bježao s nastave, a izostajao je samo kada je metnu utakmicu.

Nogomet je već tada bio njegova velika ljubav, igrao je za NK „Željezničar“ i za gimnaziju. Stoga je izbor fotografije iz srednjoškolskih dana

pao upravo na fotografiju uslikanu s cijelom momčadi nakon utakmice. Profesor je prolazio s vrlo dobrom ocjenom, a omiljene su mu grupe bile Prljavo kazalište, Bijelo dugme i Azra. Izlazio je u Rupu i u disko klub Centar.

Fotografiju sa svoje norijade, jednu od rijetkih fotografija iz srednje škole jer u njezino vrijeme nije bilo mobitela s kamerama ni digitalnih fotoaparata, ustupila nam je profesorica hrvatskog jezika Martina Lemačić. Pohađala je Gimnaziju „Matija Mesić“ i za sebe kaže da je bila prava štreberica: ne u smislu da je bubala školsko gradivo napamet, nego je ozbiljno shvaćala učenje, pa čak i uživala u njemu, a plakala bi kad bi dobila manju ocjenu od odličan i time se baš ne ponosi...Htjela je biti ili nastavnica ili glumica...

Dobro su joj išli jezici i nikada ih nije morala učiti, ali zato joj je kemija kao predmet predstavljala gadan problem. Dan -danas kad na ulici susretne svoju profesoricu iz kemije, profesorica kaže da osjeti isti onaj strah kao kada je kao učenica odgovarala kemijske jednadžbe. Kaže da nije nešto pretjerano izlazila, uglavnom su to bili koncerti i subotnja okupljanja razreda u parku pored Klasija. Poslije bi s prijateljima iz razreda išla u Rupu, a tamo je i danas možemo susresti. Imala je kratku kosu s jednim dugim obojanim pramenom i oblačila se punkerski, a omiljene grupe bile su joj Green Day, Nirvana, Offspring, Red hot chilli peppers, Hladno pivo, Psihomodo pop, a i danas rado sluša te bendove.



Kad sam imao 16

Naši profesori u našim godinama

Fotografija koju je s nama podijelila profesorica Danijela Petaković nastala je u trećem razredu gimnazije za vrijeme zezanja u svlačionici nakon sata tjelesnog. U gimnaziji je prolazila s vrlo dobrim uspjehom i vrlo rado je odlazila na sate engleskog, biologije, tjelesnog i matematike, dok joj je jako mrsko bilo ići na satove povijest i fiziku. Iako se znala izvlačiti i bježati s nastave, nikada nije došla do 6 neopravdanih sati. Vikendom se odmarala u Alfi, Faustu, Atriju i još par birceva kojih danas nema, kao ni ovih gore navedenih (barem ne u istom izdanju) i Rupić („gradskoj instituciji“). Problem je nekada bilo vrijeme uživanja jer joj je mama postavljala granice, pa je svaki vikend bilo natezanja za barem 15 min duže, što bi značilo 1:15 najčešće, zadnja godina školovanja malo duže. Negativnu energiju izbacivala je na treninzima odbojke. Cijela njezina generacija nosila je traperice, tenisice, šlampave majice i jakne muških krojeva s velikim džepovima pa im nisu trebale torbice. Slušala je Azru, Balaševića, Dugme i stranu rock glazbu većinom. Kaže da bi bilo lijepo vratiti se u srednjoškolske dane, ali samo na nekoliko dana s istom ekipom.

Istražile i sastavile:
Valentina Orašinović, 3.
Josipa Andrijanić, 3. d
Dajana Šimić, 1. i
Renata Udovčić, 1. i
Veronika Briški, 2. h
Saima Mehinović, 2. h



Daniel Klarić, skejter dušom i tijelom

Daska koja život znači

Voziti skateboard nama običnim smrtnicima može se učiniti vrlo jednostavnim, ali zapravo nije nimalo lako održavati ravnotežu na dasci s točkovima. Koliko je tebi trebalo da ovladaš tom vještinom?

D: Na početku sam se vozio u mjestu. Poslije je upravljanje skejtom postajalo sve lakše i lakše, a nakon 2-3 mjeseca mogao sam već izvoditi trikove u vožnji i sve lakše održavati ravnotežu. Danas mogu u velikoj brzini izvoditi neki manevar i vozikati se po gradu.

Je li skejtanje skup hobi, tj. koliko novca treba izdvojiti za svu potrebnu opremu?

D: Potpuno nova oprema dođe oko 1800kn. Trebaju vam: daska, osovine, točkići, gumice, ležajevi, šarafi. Cijena neke bolje daske je između 520 i 550 kuna. Osim mnogobrojnih karakteristika, onaj tko se odluči na kupnju skejta, mora voditi računa i o tome pristaje li daska uz njegovu nogu, slično kupnji obuće.

Skejteri djeluju vrlo "cool" i svojim stilom odijevanja. Koje marke su na glasu kao "skejterske" isto misliš o onima koji ne znaju skejtati, ali „furaju“ se odjećom koju nose na njih?

D: Pa recimo najbolje marke su: Fallen, Etnies, Circa, Emerica, DC. Ima ih dosta, nabrojao sam neke najpoznatije.

A za one što se samo „furaju“ da voze skate, imam samo jedan naziv: obični fejkeri. :D

Postoji li naklonost gradskih vlasti prema skejterima, tj. jesu li spremni izgraditi vam skejtpark u Novoj Gradiški i zabranjuju li vam vožnju na nekim mjestima u gradu?

D: Ne postoji podrška vlasti, oni misle da je skejtanje obična glupost. Nas je skejtera u Novoj Gradiški sveukupno 7, a nemamo nikakvu udrugu pa ne možemo zasad izboriti nikakve novce za izgradnju parka iz gradskog proračuna. Imamo dobrih uličnih mjesta za voziti se skejtom iako nas znaju ponekad potjerati i zabraniti nam vožnju. U nama se tada budi samo još veći inat i želja za skejtanjem.

Koju vrstu glazbe preferiraju skejteri?

D: Punk, Rap, House, Hip Hop. Recimo, ja preferiram tzv. melodick punk: Ramonese, Bad Religion, Six Pack, Misfits.

Uspijevaš li zahvaljujući skejtanju privući i

osvojiti djevojke?

D: Bilo je i toga, naravno, djevojke su lude za skejterima i uvijek smo im mi nekakve face. Vole gledati

kako vozimo i radimo trikove. Oduvijek je skejt bio, a i bit će ljepilo za djevojke, hehe.

Skejtanje se najčešće doživljava kao muška zanimacija, no poznaješ li možda koju djevojku koja također uspješno vozi skate?

D: Ne, ne poznajem osobno i mislim da ih je vrlo malo. Mislim da djevojke više vole gledati ovaj ekstremni sport nego se baviti njime.

Jesi li sudjelovao na kakvim natjecanjima? Možeš li nas uputiti u nekakve trikove?

Nisam još nikada baš sudjelovao kao natjecatelj. Inače, za natjecanje obično treba 5-7 godina iskustva da bi nešto napravio na spravama.

Nisam još skupio hrabrosti za takvo nešto, ali obavezno idem pogledati svako natjecanje. Naravno da vas mogu uputiti, hrpa je trikova, a ovo su neki od njih:



Ollie je osnova većine drugih trikova, a naročito flipova. Kako se izvodi ollie? Prednja noga dolazi otprilike na polovicu daske, a stražnja noga na rep. Stražnjom nogom se pritisne rep tako da daska lupi o pod, a onda se prednjom nogom prednji dio daske povuče gore i izravna u zrak.

Kickflip - Old school kickflip se radi tako da se jedna noga povuče ispod daske, zatim

Cool face
naše škole



skater skoči u stranu i tom nogom povuče dasku tako da se ona okrene za 360 stupnjeva oko svoje uzdužne osi i nastavi se voziti. **Heelflip** je sličan kickflipu. Jedina razlika između heelflipa i kickflipa je u tome što se kod kickflipa daska okreće prednjim djelom stopala, a kod heelflipa s druge strane petom.

Pop shove-it je okret daske pri kojem se zamijeni rep s nosom, tj. daska se okreće za 180 stupnjeva ispod skatera.

Imate li neko svoje udruženje, nekakav klub?

D: Ne, za razliku od Slavonskog Broda koji ima svoj Pokret ekstremnih sportova, mi ćemo pričekati još koju godinu da svi budemo punoljetni i pa da osnujemo svoj klub.

Kažu da je skejtanje adrealinski sport. Po čemu je on tebi zanimljiviji od nekih drugih sportova?

D: Po tome što te ne čini drukčijim samo u fizičkom smislu, nego utječe i na tvoje pogleda na svijet i stil života. Skejtanje je puno adrenalina, teških trikova i ovo što pronalazim u njemu, ne bih mogao naći u šutanju lopte npr., no o ukusima nije zahvalno raspravljati.

Postoje li ljudi koji se profesionalno bave isključivo skejtanjem? Imaš li ti možda takve ambicije, tj. misliš li i s 40 godina voziti skejt?

D: Postoje profesionalni skejteri i većinom su iz SAD-a. Povezali su ugodno s korisnim jer rade ono što vole i pri tome zgrću novce i postaju slavni. Naravno, i ja se nadam da ću skejt voziti što dulje jer me malo što toliko čini sretnim i zadovoljnim.

Razgovarao:
Stjepan Gavrić, 3. c

Nikolina Marinčić, naša uspješna nogometašica

Za sport je važan sportski duh, a ne kojeg si spola

Igrati za reprezentaciju je velika čast i želja mnogih mojih suigračica. Jako sam ponosna što sam primila poziv za igru u reprezentaciji i u svakoj utakmici trudim se baš zbog toga dati sve od sebe.

Nikolina Marinčić, učenica 2. h razreda bavi se sportom koji većina ljudi smatra isključivo muškim – nogometom. Trenira ga već osam godina, a mnogobrojni uspjesi koje je do sada postigla potvrda su da nikako nije zalutala u nogometne vode. ŽNK „Viktorija“ za koji igra ove je godine na dodjeli nagrada najboljim sportašima Brodsko-posavske županije pobrao odličja u gotovo svim kategorijama.

Što te potaknulo da kreneš trenirati nogomet?

N: Odmalena sam se igrala s braćom, bila sam okružena dečkima i to mi se sviđalo. Svakodnevno smo na igralištu igrali nogomet i tako je sve to počelo.

Za koji klub sada trenutno igraš?

N: Trenutno igram za ŽNK „Viktorija“ iz Slavonskog Broda.

Koliko uspjeha iza sebe bilježite?

N: Osvojile smo kao juniorke 1. mjesto na Državnom prvenstvu, 3. mjesto sa seniorekama u 1. ženskoj nogometnoj ligi. A moji pojedinačni najveći uspjesi su to što sam postala članica Hrvatske ženske nogometne reprezentacije.

Vau, svaka čast! Kakav je osjećaj igrati za reprezentaciju?

N: Igrati za reprezentaciju je velika čast i želja mnogih mojih suigračica. Jako sam ponosna što sam primila poziv za igru u reprezentaciji i u svakoj utakmici trudim se baš zbog toga dati sve od sebe.

Je li ti naporno uskladiti školske i nogometne obveze?

N: Zna biti naporno kad se nedjeljom kasno vratim s puta, a sutradan se moram rano ustati u školu.

Što odgovaraš onima koji tvrde da je nogomet muški sport, to jest da je pregrub za djevojke?

N: Mislim da su to predrasude. Ima puno grubljih i opasnijih sportova, ali smiješno mi da i jedan nosi oznaku muški ili ženski. Smatram da svatko treba imati punu slobodu izbora baviti se onim što voli i okolina to nema pravo osuđivati. Za bavljenje svakim sportom najvažniji su sportski duh i upornost, a ne kojeg si spola.

Podupiru li te tvoji roditelji u tvom izboru?

N: Moji me roditelji podupiru iako me mama često puta kada se ozlijedim na nekoj od utakmica pita planiram li odustati jer je kao svakoj mami, njoj bolno gledati mene povrijeđenu. Inače me i ona i tata podupiru tako što mi daju dopuštenje za

Cool face
naše škole



putovanja i kupujući mi svu potrebnu opremu za to.

Koja je tvoja sljedeća velika utakmica?

N: Moja velika sljedeća utakmica biti će za dva i pol' mjeseca kada će se odigrati završnica prvenstva.

Nikolina, želimo ti puno sreće i uspjeha u daljnjem bavljenju nogometom, a za kraj nam još reci što poručuješ našim čitateljima i čitateljicama koji se žele baviti nekim sportom, a ne usude se možda zbog izostanka podrške okoline?

N: Pa mislim da je najvažnije biti uporan i ako doista vidiš sebe u sportu ili nekoj drugoj aktivnosti, možeš uspjeti bez obzira na to da li si sam ili imaš podršku sa strane.

Razgovorala:
Sandra Štraleger, 2. h

Šaka prvaka

Boksački prvak iz naše škole



Daniel Đogaš, učenik 1. d razreda osvojio je 1. mjesto na nedavno održanom Prvenstvu Hrvatske u boks. U kategoriji kadeta u perolakoj kategoriji Daniel je bio nenadmašan. Iako iza sebe ima tek dvije godine aktivnog bavljenja ovim sportom, Daniel se već može pohvaliti nizom sudjelovanja na mnoštvu boksačkih najtecanja na kojima je ostvario zavidne rezultate. Trenirati je počeo inspiriran boksačkim mečevima koje je

sa zanimanjem pratio u televizijskim prijenosima, a sve bi to bilo nemoguće bez podrške roditelja i trenera Josipa Grubišića. Iako boks kao sport često proglašavaju agresivnim i surovim, Daniel kaže da je zahvaljujući boks razvio disciplinu, snagu volje i izdržljivost koje su mu od velike pomoći i u svakodnevnom životnim situacijama. Otkrio nam je da silu nikad ne bi primijenio izvan boksačkog ringa.

Razgovarao i sastavio:
Matija Aušić, 1. d



Državno natjecanje graditeljskih škola

Natjecanja

U Varaždinu se ove godine održalo 14. po redu Državno natjecanje graditeljskih škola. Našu školu predvodili su mentorima Lucijom Stanić i Zlatkom Vlašićem predstavljali su učenici Marko Bekić (soboslikar), Damir Grgić i Danijel

Sliško (keramičari-oblagajući). Keramičari su imali zadatak da oblože zid keramičkim pločicama dimenzija 20x20 cm prema zadanoj slici s motivom starog grada Varaždina, a soboslikari su oslikavali gips-kartonske ploče pomoću standardnih

materijala i pribora prema također zadanom predlošku. Marko Bekić zauzeo je izvrsno 5. mjesto u ukupnom poretku (sveukupno 15), a Damir Grgić i Danijel Sliško osvojili su također sjajno 7. mjesto među 12 natjecatelja. Učenici kažu da im je ovo natjecanje bilo posebno iskustvo jer su imali priliku pokazati svoja znanja i umijeća, ali isto tako upoznati se i družiti s kolegama iz dru-



gih škola istih i(li) sličnih usmjerenja iz cijele Hrvatske. Budući da su svi učenici završnih razreda, ovo im je bila odlična odskočna daska za ono što ih čeka po završetku školovanja.

Napisala: Monika Agatić, 1. i
Fotografije iz arhive mentorice
Lucije Stanić

6. državno natjecanje u izradi peciva

Toni Kohon i Blerta Čočaj na Državnom natjecanju iz prehrambene tehnologije



Ovogodišnje natjecanje učenika prehrambene tehnologije održano je u Varaždinu krajem mjeseca ožujka. Našu školu predstavljali su uz stručno vodstvo mentorice Janje Mikleušević učenici 3. F1 razreda: Blerta Čočaj i Toni Kohon. Posjetili smo ih u pekarskom praktikumu škole u dva navrata: za vrijeme priprema za natjecanje i po povratku s natjecanja. Ovogodišnja tema natjecanja bila je izra-

da peciva u obliku voćki (jabuka, krušaka i grožđa) i različitih žitnih proizvoda i oblika (klasje, oranice...) Posjetivši ih prije natjecanja oduševili smo se njihovim umijećima izrade ne samo ukusnih, nego i izgledom maštovitih i vješto oblikovanih pekarskih proizvoda. Na natjecanju je sudjelovalo ukupno 12 učenika iz 9 različitih škola, trajalo je 3 sata, a zadatak je bio izrada pšeničnih peciva u ranije spomenutim oblicima ukupne mase 55 grama. Blerta je osvojila 7. mjesto, a Toni 9. Oboje su jako zadovoljni postignutim rezultatom i smatraju da će im ovo iskustvo biti više nego korisno i poučno! Slažemo se i želimo im puno uspjeha i u daljnjem radu!

Napisala: Monika Agatić, 1. i
Snimila: Dajana Šimić, 1. i



Ostala izvješća s natjecanja

Antun Hanuljak pod stručnim vodstvom mentorice Marine Čurić osvojio je 8. mjesto u disciplini stolar na Državnom natjecanju drvodjeljskih zanimanja u Rijeci. Natjecanje se sastojalo od 3 dijela (teorija, crtanje i praktične stolca). Čestitamo!

Događanja

Jezični dvoboj u gradskoj knjižnici

Povodom Dana hrvatskoga jezika koji se svake godine obilježavaju od 11. do 17. ožujka Gradska knjižnica u Slavonskom Brodu ugostila je 17. ožujka učenike naše škole i pripremila im zanimljiv program. Nakon uvodne dobrodošlice, kratkog izlaganja o povijesti knjižnice,

koji su se također iskazali kao zahvalna podrška i publika. Pitanja sastavljena iz svih jezičnih područja bila su vidljiva svima putem slikokaza, i iako su se i jedna i druga ekipa hrabro borile i pokazale izvrsno znanje, uz neznatnu razliku pobjedu su odnijele učenice 2. i razreda. Posjet

natjecateljica i njihove najsvježije dojmove. Evo što su podijelile s nama:

„Bila sam u potpunosti samouvjerena i predosjećala sam pobjedu svoje ekipe. Osjećam se odlično i smatram da je ovo bilo jako poučno za sve učenike.“
Irena Glavaš, 2. i

„Ovo je prije svega jedno odlično iskustvo i sretna sam zbog toga. Pitanja su bila lagana i jedino imam malu zamjerku na to što je druga ekipa imala nekoliko šansi za odgovor, no sve u svemu, važno je da smo se svi odlično zabavili!“
Andrijana Vuković, 2. i

„Nas su možda dopala teža pitanja, ali smo se nekako snašle i na većinu uspješno odgovorile. Ovo je bilo jako lijepo iskustvo i čestitam od srca 2. i na pobjedi!“
Đana Prekpaljaj, 2. h



Natjecateljice s mentoricom

obilaska odjela i pregleda prigodnih plakata uslijedio je kviz znanja iz gramatike i pravopisa hrvatskoga jezika u kojem se okušale učenice 2. h i 2. i razreda. U kvizu su se natjecale 2 skupine po 4 učenice iz svakog od tih dvaju razreda, a podršku iz publike pružili su im njihove kolege iz razreda, ali i učenici 3. d i 3. e razreda

knjižnici završen je podjelom prigodnih zahvalnica i primjeraka knjiga hrvatskih autora, a učenici su knjižnicu napustili zadovoljni i ponosni jer su svojim znanjem i ponašanjem dostojno predstavili našu školu i tako dali svoj doprinos ovoj manifestaciji. Neposredno nakon završenog natjecanja, ulovili smo izjave simpatičnih



Budno oko navijača

„Ovo je za mene bilo odlično iskustvo, a premda moja ekipa nije pobijedila, ponosna sam što sam sudjelovala u ovom događaju.“
Pavica Trnošić, 2. h

I mi smo ponosni na naše lijepe, pametne i hrabre djevojke koje su, nadajmo se, bile inspiracija i drugima učenicima da se okušaju u sličnim natjecanjima.



Natjecateljice s mentoricom

Napisali:

Dino Mataić i Davor Smolčić, 3. d/e

Megdan¹ za pamćenje

U povodu proslave sv. Ivana Nepomuka, Dana Slavonskoga Broda, učenici naše škole izazvali su na ogled u znanju o prošlosti našega grada učenike Industrijsko-obrtničke škole. Megdan je, nakon višetjednih priprema, održan u Gradskoj knjižnici u ponedjeljak 11. svibnja 2009. u popodnevним satima. Međurazredna ekipa sastavljena od Martine Puhalović iz 1.a, Antonija Duspore iz 1.b, te Šimuna Cindrića, Antonije Đukić i Krunoslava Jarića iz 1.j pod mentorstvom prof. Krešimira Grubanovića odnijela je uvjerljivu pobjedu od pet bodova prednosti nad protivnicima, Esadom Havićem, Danijelom Kucjenićem, Danielom Mamićem, Ivanom Raićem i Krunoslavom Svetajskim, pod mentorstvom prof. Josipa Skoke. Ljubazne domaćice, voditeljica natjecanja prof. Mirna Grubanović i voditeljica tehnike prof. Ana Tomičić, upoznale su učenike s povijesti Knjižnice i uslugama koje pruža, a ravnateljica Ružica Junačko zahvalila se navijačima i sudionicima natjecanja, koji su dobili i nagrade za sudjelovanje i pobjedu. I navijači i sudionici oduševljeni su prilikom da pokažu svoje znanje koje nije ostalo nenagrađeno.

Pripremio:
Krešimir Grubanović, prof.

¹Megdan (turcizam)= bojno polje, ali i boj, dvoboj, borba



Pobjednička ekipa s mentorom



Protivnička ekipa s mentorom

Korisno predavanje liječnice Ivanko

U mjesecu ožujku ove godine učenice prvih razreda naše škole posjetila je liječnica opće prakse Marija Ivanko kako bi nam održala zanimljivo predavanje o zaštiti spolnog zdravlja djevojaka. Na zanimljiv način, preko slikokaza, objasnila nam je sve o ženskim spolnim organima, brizi i higijeni, očuvanju zdravlja, mjesečnici i sličnim temama. Dobronamjerno nam je ukazala na neke pogreške koje mlade djevojke najčešće čine iz neznanja ili krive informiranosti. Premda smo svakodnevno „bombardirane“ ovakvim temama preko interneta i časopisa i danas nam puno više znači riječ i savjet stručne osobe jer u svakom slučaju „bolje je spriječiti, nego liječiti“.

Napisala:
Antonia Garić, 1. I



Nogometni turnir



Krajem mjeseca travnja odigrao se školski nogometni turnir na igralištu „Klasije“ između nogometnih momčadi koje su sačinjavali učenici pojedinih razreda. Tako su se 22. travnja u omjeravanju nogometnih vještina našli učenici 3. d/e razreda i učenici 2. g. Obje ekipe su bile izvrsne, ali su momci iz 3. d/e već u prvom poluvremenu povelili 3:0 što je na kraju rezultiralo rezultatom 6:1 za ekipu iz 3. d/e.

Napisala:
Josipa Andrijanić 3. e

UMNA MAPA (Mind Mapping)

Umna mapa je naročiti grafički prikaz (dijagram) ili koncept u kojem je ključni pojam kao riječ stavljen u središte, a sve ostale asociirane ideje, riječi i pojmovi raspoređeni su uokolo, često uz pomoć slika, crteža ili skica, a na način grananja poznate «strukture drveta» («tree structure»).

Tako izbjegavamo linearno razmišljanje, koje nas drži unutar uobičajenog obrasca mišljenja, te potičemo kreativan način domišljanja, aktivirajući neiskorištene mentalne potencijale obje strane mozga, posebno desnu kroz intuiciju i stvaranje realističnije, «veće slike».

Tako je umna mapa zapravo sredstvo učenja, koje nam pomaže misliti i bolje pamtit, kao i kreativno riješiti određene probleme. Korištene stoljećima, još od antičkih vremena, današnje umne mape kroz naročitu «oluju ideja» («brainstorming») i vizualno promišljanje omogućavaju edukatorima, inženjerima, psiholozima i svima ostalima sprežanje znanja u pregledan i lako pamtljiv koncept.

U koncipiranju «superlogičkih», semantičkih, modernih umnih mapa posebno je zaslužan britanski autor Tony Buzan. Više o stvaranju umnih mapa potražite na internetskim adresama:

http://en.wikipedia.org/wiki/Mind_map

<http://www.mind-mapping.org/mindmapping-and-you/basic-introduction-to-mindmapping.html>

pripremila:
mr. sc. Vesna Srnić,
profesorica «Kulturno povijesne baštine»
i «Estetike i umjetnosti»



A kako se učenici prihvatili umne mape u nastavi...

«Umne mape su super stvar, preko njih lakše učiš svrstati gradivo i sve ti bude jasnije, a ne kad moraš sve nabubati napamet i ne povezati ništa ni s čim.»

Marina Pavković, 3. h

«Zanimljivo mi jer volim raditi u skupinama i svi su aktivni na satu. Svatko izrazi svoje mišljenje i potruži se dati sve od sebe. Tako puno lakše pamtim. Bilo bi odlično kada bi svi profesori tako osmišljavali satove.»

Klara Matković, 3. h

Fenomenalno putovanje u Prag i Beč



Nekoliko mjeseci pripremali smo se za maturavno putovanje u Prag i Beč. Napokon je stigao, i 13. travnja, Uskršni ponedjeljak. Uzbudjenje je bilo preveliko. U 21 sat učenici naše škole skupili su se na parkiralištu ispred broskog Kauflanda. S nestrpljenjem smo spremali stvari u autobus i razvili strategije kako bi putovanje prošlo što zanimljivije. Rastanak od roditelja bio je kratak i bezbolan. Gotovo da se nitko nije ni trudio čuti njihove posljednje savjete. Profesorice Petaković i Holub provjerile su brojčano stanje maturanata. Budući da su svi bili na broju, avantura je mogla započeti. Atmosfera u autobusu bila je izvrsna, sprijateljili smo se s onima

koje smo ranije u školi znali samo iz viđenja. Svi su bili srdačni i spremni za zabavu tako da nam je višesatni put brzo proletjeo. Uz velik broj stajanja po benzinskim crpkama, smijeh i pjesmu, 14 sati vožnje je prošlo bezbolno i stigli smo u Češku.

Naše prvo odredište u Češkoj bio je srednjovjekovni gradić Telč. Na prvi pogled Telč nam se učinio kao veliko selo i pomalo smo se i pitali zašto smo se uopće i zaustavljali u njemu. No, kad smo došli u središte Telča, shvatili smo da nismo bez razloga tamo. Telč je je jedini srednjovjekovni grad u Češkoj s potpuno očuvanim fasadama na kućama u samoj jezgri grada. I najmanji pokušaj obnove grad-

skih zidova i fasada mora biti odobren od strane gradskih otaca i u potpunom skladu sa srednjovjekovnim načinom i metodama gradnje. Budući da je uz gradić smješteno i jezero-ribnjak, kakvih je puno u južnom dijelu Češke, dojam o ljepoti i značaju ovog gradića, postao je još impresivniji.

Nakon prvog niza fotografiranja, jutarnje kave i šetnice, nastavili smo putovanje prema češkoj prijestolnici, gradu Pragu. Trebalo nam je ukupno 17 sati, od samog polaska iz Slavonskog Broda, do Praga. Ono što je posebno zanimljivo je da dugi put nije narušio raspoloženje u autobusu tako da smo s oduševljenjem iz autobusa razgledali Prag. Već prvi dojam o gradu bio je fenomenalan. Mostovi su

Fenomenalno putovanje u Prag i Beč

nas ostavili bez daha, posebno Karlov most na koji nam je pozornost skrenula turistička voditeljica Romana.

Dolaskom u hotel oduševljenje i uzbuđenje samo su se udvostručili. Brzo smo se rasporedili po sobama. Svi su bili zadovoljni rasporedom i polako su se pripremali za večeru. Nakon večer počeli su tulum i zabave po sobama. Na našu sreću, ali i sreću naših profesorica, sobe su imale odličnu zvučnu izolaciju. Tako je i naše maturalno putovanje dobilo potpuni smisao. Noć je bila zanimljiva i burna, ali su se unatoč neispavanosti svi sutradan ujutro pojavili na doručku u točno dogovoreno vrijeme. Ostatak dana proveli smo u razgledavanju užeg središta grada. Opet smo razgledali Karlov most te znamenitosti smještene uz rijeku Vltavu, Gradsku vijećnicu gdje smo se fotografirali sa stražarima, zgradu Vlade Republike Češke, Muzej igračaka, Muzej voštanih figura i kuću u kojoj je boravio i neko vrijeme pisac Franz Kafka.

Slobodno vrijeme iskorištavali smo za kupnju, ispijanje kavica i ručak. Oduševljenje hranom i pićem nisu skrivali oni koji su ručali u Češkoj kuhinji jer je tradicionalna češka hrana vrlo slična hrvatskoj, ako izuzmemo neke slatko-slane kombinacije svojstvene samo češkoj kuhinji. Kao i na svim putovanjima, bilo je i u Pragu nekoliko izgubljenih ovčica koje su na vrijeme pronađene, i na radost naših profesorica, vraćene u stado. Te male nepodopštine samo su još dodatno začinile naše putovanje. Nakon večere, započele su pripreme za odlazak u

noćni klub. Karlove Lazny je klub na nekoliko etaža u kojima se pušta raznolika vrsta glazbe tako da je svatko mogao pronaći zabavu za sebe. Osim nas u noćnom klubom bio je velik broj naših vršnjaka iz cijele Hrvatske: Metkovića, Splita, Osijeka, Imotskog, Zagreba, Varaždina, ali i mladih iz ostalih dijelova Europe. Upoznavali smo se, pjevali, plesali, jednostavno, zabavljali smo se. Zabava se nastavljala i po povratku u hotel pa smo treće jutro bili zahvalni što nismo morali prerano ustajati.

Nastavili smo s obilaskom Praga i glavnog praškog, Václavovog trga. Grad je i dalje bio prepun. Susretali smo ljude iz cijeloga svijeta. Zastali smo kod atrakcije sa satom koja se sastoji u tome što svaki puni sat apostoli načine krug iznad astronomskog sata na tornju. Posjetili smo i staro židovsko groblje gdje je na vrlo malom prostoru smješteno 12 000 grobova. Nakon toga, opet je uslijedilo slobodno vrijeme. Neki su ga iskoristili za vožnju brodićem po Vltavi, dok su ostali šetali i uživali u prekrasnom proljetnom vremenu u Pragu. Gledali smo izloge u najskupljijoj praškoj ulici u kojoj su smješteni dućani prestižnih svjetskih marki poput Prade, Rolexa, Cartiera... Dan je bio ugodan. Svi su se pripremali za oproštaj od Praga i hotela. Posljednja večer u Pragu bila je fenomenalna i dugo ćemo još pričati o njoj. U petak ujutro spremali smo se put Beča. Obradovala nas je činjenica da ni u jednoj sobi nije bilo štete pa su svi učenici na kraju dobili svoje pologe. To je posebno oduševilo neke dečke, kojima je to bio cijeli imetak.

Dobro nas raspoloženje nije napuštalo. Po dolasku u Beč, posjetili smo Prater. Strava! Neki su se u zabavnom parku zabavljali, dok su drugi liječili neke svoje fobije, posebno strah od visine. Djevojke iz 3. i pokazale su se kao iznimno hrabre, probavši skoro sve atrakcije, ali ni drugi nisu zaostajali za njima. Najhrabriji su i završili i na Top Spinu. To je bilo katarzično iskustvo.

Ostatak poslijepodneva proveli smo u razgledavanju užeg centra Beča; katedrale Sv. Stjepana, dvorca u kojem je boravila carica Elizabetha, poznatija pod nadimkom Sissy. Grad je odisao ponosom i svjedočio je o povijesti vrlo uspješno spojenoj s modernim načinom života. Ulični zabavljači odjeveni u W. A. Mozarte zaustavljali su nas na svakom koraku te su tako nastale i neke zanimljive fotografije. Ulaskom u autobus znali smo da se naše putovanje privodi kraju, ali zabava je i dalje trajala. Pjesma, smijeh, šale i druženje nisu prestajale sve do povratka u Slavonski Brod. Maturlac je bio fenomenalan, ne samo zbog krajeva i ljudi koje smo upoznali, već i zbog našeg međusobnog upoznavanja i zbližavanja. Plod putovanja su neki novi nadimci, neke nove simpatije i ljubavi, ali i nova prijateljstva i nezaboravne uspomene. Sada, na kraju našeg trogodišnjeg boravka u školi, kad se pod odmorom sretnemo s ostalima iz praške ekipe, samo se nasmiješimo i sa sjetom se prisjetimo lijepe i mladenačke praške priče.

Napisale:

Ana Bogdanović
i Anita Jerković, 3. a

Trodnevni izlet u Italiju

Od razrednikove najave još u prosincu prošle godine križali smo dane na kalendaru do 3. travnja 2009. kada smo krenuli na nezaboravno putovanje u Italiju. Profesor i profesorica Ban odlučili su povesti sve zainteresirane učenike iz 2.h, 2.i, 3.i, 3. d, 3. e i 3.g razreda naše škole na uzbudljiv izlet koji ćemo svi dugo pamtiti.

Prvo nam je određite bila Verona – grad Romea i Julije. Budući da je sve bilo zatvoreno kadsmo rano ujutro stigli, motali smo se po centru grada gdje smo ugledali policajce na biciklima i vozila na tri točka. Čim su otvorili Julijinu kuću za posjetitelje, zaputili smo se tamo. Ispred balkona stajao je njezin kip pokraj kojega smo se svi slikali. Običaj je takav da svi koji dođu do Julije trebaju dodirnuti njezine grudi, za sreću. Ni mi nismo htjeli riskirati nikakvu nesreću na toliko željenom putovanju i iako nam je Verona ostala u lijepom sjećanju, nestrpljivo smo čekali samo dolazak u Gardaland.

Nakon gužve na ulazu, napokon smo uspjeli ući u jedan od najpoznatijih zabavnih parkova na svijetu. Razrednik nam je podijelio ulaznice i krenuli smo svi zajedno u obilazak. S nekoliko prijateljica iz razreda otišla sam na prvu vožnju koja mi se baš i nije učinila zanimljivom. Razne životinje iskakale su ispred nas i proizvodile strašne zvukove. Sljedeća nas je vožnja odvela na put čamcem u kojem su nas isprskali slapovi pokraj kojih

smo prolazili. Potom smo ugledale vlakić pod imenom **Mamut**. Bilo je toliko strašno voziti se na njemu, ali jednom probuđeni adrenalin, nagnao nas je da odemo na još jednu vožnju. Mnogi su odustajali jer se boje visine, ali ne i mi. Potom smo se odvažile i na čamac koji se spušta niz slapove. Sve smo bile mokre i nakon što bismo se i uspjele osušiti, ponovno bi nas privu-



kla neka „vodena vožnja“. Dečkima to nije bilo dovoljno pa se se uputili i na **Blue Tornado**, najbržu vožnju u cijelom parku. Tu smo ipak malo posustale jer nam se dovoljno ledila krv u žilama od samog pogleda na njih na visini od 33 metra i od kretanja brzinom od 80km/h. Premda sama vožnja ne traje ni cijele 2 minute, imaš osjećaj da ti se odvrti cijeli život pred očima i da ti smrt ne gine. No, to je samo namjerno stvoren privid, upravo zato i jest sve tako uzbudljivo, ali nemoguće je da se bili što dogodi jer su mjere zaštite maksimalne. Nakon ludih vožnji krenuli smo prema autobusu i zaputili se na sljedeće odredište-u Veneciju.

Gubljenje po Veneciji u pokušaju pronalaska hotela izazvalo je malu ner-

vozu i burne reakcije, ali sve je to dio putovanja. Našavši napokon hotel, raspodijelili smo se po sobama. Ondje smo se malo okrijepili i raspremili, a potom nastavili sa zabavom. Neki su se, unatoč hladnoći, odlučili okupati u moru. Vrativši se smrznuti, pridružili su nam se i nastavili smo tulumariti dok nas umor od cjelodnevnih uzbudjenja nije nadvaladao te smo svi pozaspali kao bebe.

Jutro smo nastavili vožnjom brodom do Venecije u kojoj smo razgledavali mostove i jurili za vodičem. Vraćajući se do luke pratilo nas je jarko sunce što nas je motiviralo na kupnju sunčanih naočala i sladoleda u kojima smo uživali sjedeći na rivi čekajući polazak. Ukrcajujući se na brod, uspjela sam promašiti stepenicu i pasti. No, na sreću, nitko se nije smijao, nego su mi

svi priskočili u pomoć. Uvjerila sam kako putovanja uistinu zbližavaju ljude. Uslijedio je povratak kući. Nismo mogli dočekati da dođemo u Brod da pozdravimo sve koje nismo vidjeli tih nekoliko dana, a budući da su nam svi dijelovi putovanja bili tako ispunjeni i veseli, imali smo osjećaj da smo puno duže izbivali iz našeg grada. Uz veselje, uzbudjenje, pjesmu i pričavanje svih anegdota koje smo doživjeli, vrijeme u autobusu prošlo je dok smo trepnuli, a mnoštvo fotografija koje smo razmijenjivali tjednima poslije, hranio je ta lijepa osjećanja koja, već sad dok ovo pišem, poprimaju oblik jako lijepih sjećanja.

Anamarija Špehar, 2. h

Filmska
Prepo-RUKA

The Roker ili kako nikad nije kasno da odustanemo od svojih snova

U središtu ove urnebesne glazbene komedije nalazi se otkačeni bubnjar Fish. Fish i članovi njegovog benda **Vesuvius** noseći uske kožne hlače, duge kose i zaraznom svirkom, 80-ih godina doslovno žive rock'n' roll i karijera im je u stalnom uzletu. Radnja se zapliće kada Fisha zbog ucjene moćne diskografske kuće izbace iz benda. U rasponu od dvadeset godina, Fish je bio primoran raditi mnogobrojne poslove, ali nijedan nije uspio zadržati. Da

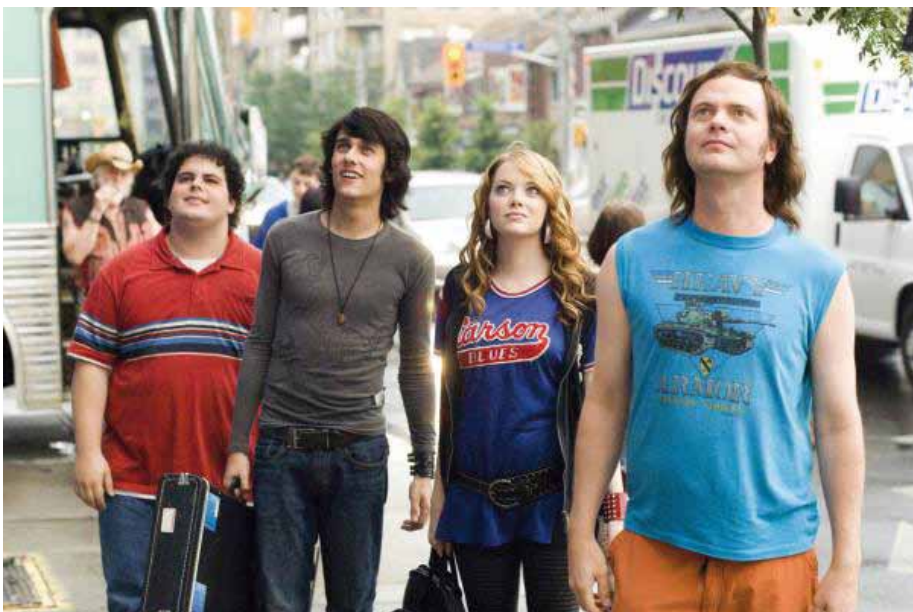
bez bubnjara nekoliko dana prije maturalne večeri, Matt u očaju traži ujaka da uskoči i ponovno zasvira. Fish, kao pravi okorjeli roker, upropaštava maturalni ples svojom ekscentričnom, divljom svirkom. Razočarao je sestru i nećaka, ali se svejedno članovima benda uvukao pod kožu. Unatoč zabrani roditelja, probe održavaju preko web camere, a zbog Fishove neobične navike da na probama svira bez odjeće (i njegovom novom nadimku „goli bubnjar“) bend postaje YouTube sen-

njevim novim bendom, saznat ćete ako pogledate film...

Film je ispunjen snažnim emocijama čovjeka koji je zbog razočaranja odustao od svoga najvećeg sna - glazbe. Unatoč prilično tužnoj životnoj priči, kroz cijeli film se provlači jedna specifična doza humora koja nam pomaže da ne upadnemo u Fishovu depresiju tijekom gledanja filma, nego da razmišljamo optimistično.

Ovaj film preporučujem ne samo zato što mi se sviđa glazba iz filma, već zato što sam i sam iz njega izvukao pouku: nikada ne smijemo odustati od svojih snova, pa makar ih ostvarili u 40-ima, kao i Fish.

Napisao:
Stjepan Gavrić, 3. c



nevolja nikada ne dolazi sama, Fisha izmorena njegovim stalnim životnim neuspjesima, iz stana izbacuje i vlastita žena. Izdan, napušten i očajan nema drugog izbora nego ponovo moliti svoju sestru da ga primi na neko vrijeme k sebi i svojoj obitelji. Fishov nećak Matt ima svoj bend i nakon što ostanu

zacija. To ih napokon dovodi do samog vrha američkih demo top ljestvica. Iako je Fish dosegao sam vrhunac slave, nikada nije mogao oprostiti članovima **Vesuviusa** zbog izbacivanja iz benda.

A što se na kraju dogodilo s Fishom i

Tako se to radi u svijetu...

Da sto ljudi sto čudi nikako nije samo prazna fraza, uvjeravaju nas običaji s različitih krajeva svijeta od kojih u ovom broju Ruku donosimo neke od njih...

POZDRAVLJANJE

Filipinci se pozdravljaju kratkim i brzim podizanjem obrva.

U Nigeriji će gosti biti pozdravljeni pljeskom.

Među starosjediocima Maorima sa Novog Zelanda običaj je pri pozdravu protrljati nos o nos.

LJUBLJENJE

Umjesto ljubljenja u obraz, Eskimi i narodi Polinezije trljaju noseve jedni s drugima.

U nekim dijelovima Indije se umjesto usnica na obraz pritisne nos.

RAZGOVOR

Na Fidiju tijekom razgovora držite ruke prekrížene iza leđa; time ćete pokazati da cijenite sugovornika.

Kad razgovarate s ljudima iz Honkonga, dobro pazite da često ne trepćete očnim kapcima, jer će oni to protumačiti kao izraz nepoštovanja i dosade, odnosno gnjavaže.

PROMETNI OBIČAJI

Ako su vam na autu otkazali žmigavci, praktični su Amerikanci uveli znakove rukom; ako skrećete ulijevo, lijevu ćete ruku ispružiti ravno kroz prozor auta, a podignut ćete je ravno u zrak kada skrećete desno.

U Saudijskoj Arabiji ženama nije dopušteno voziti prijevozna sredstva.

pripremio Alen Lukenda, 1. i



Manikiranje

Manikiranje je danas trend u cijelome svijetu. Naime radi se samo o bezazlenom ukrašavanju sastavnog dijela tijela noge i ruke- nokta. Poznato je da manikiranje i njegove čari izvode samo pripadnice ljepšeg spola. Kod manikiranja se treba obratiti pozornost na kožicu koja se nalazi pri samom dnu nokta, zatim se reže priborom koji je namijenjen samo u svrhu rezanja nokta. Nokat se reže do željene dužine ili za određene potrebe. Nakon rezanja i obrade nokta prelazimo na očekivani dio uljepšavanja, a to je lakiranje. Danas je in imati ludo nalakirane nokte, zato mlađa populacija obično za lakiranje odabire svježije i ve-sele boje laka za nokte. No, starija populacija ipak će oda-brati lakove lakove koji sami po sebi izgledaju standardno. Cilj manikiranja je bojama i raznim oblicima prenijeti ma-štu na nokat te tako klijentu pokloniti komadić samopuz-danja samim time što ima lijepe, zdrave i ukrašene nokte.

Pripremila:
Ivana Dakić, 3. i



„In“ frizure ove sezone

Ova frizura , poznata još i kao klasični bob, šišana je do ramena u slo-jevitim pramenovima sa šiškama na stranu. Poželjna je blago obojena plava boja kose. Ove godine posebno je „in“ i da kosa bude dvobojno obojena, npr. da doljnji sloj ispod bude crno, a gornji sloj plave boje.

Ove sezone nisu poželjne frizure u kojima je „svaka dlaka na svom mjestu“, nego opuštena, lepršava i ležerne frizure.



„MODERNI BOB“



One djevojke koje se ni pod razno ne bi odrekle svoje duge kose u korist klasičnog boba, također nisu pogriješile što se tiče izbora fri-zure. Dugu kosu možemo oblikovati tako da dobije na volumenu (kao nacrtani primjer), a još uvijek je moderno ravnjanje kose tzv. peglom za kosu. Poželjne su i blage kovrče na vrhovima koje dugoj kosi daju lepršavost i razigranost.

Nacrtala: Anđelka Nujić, 2. H
Opis: Arneta Radoš, 2. h

Rad i povijest pedikerstva



Uovoj ću vam prići nastojati pobliže objasniti rad i povijest pedikerstva.

Naime, pedikeri se u **Obrtničku školu** upisuju svake treće godine. To je jedno od zanimljivih zanimanja koja se u našoj školi nude. Bavimo se ukrašavanjem noktiju, turpijanjem istih, ali uz te naoko „lagane“ probleme rješavamo i one ozbiljnije, kao urastanje noktiju, kurije oči, keratozu i još mnoštvo različitih poteškoća koje ljude muče..

Premda neznalci zaključuju kako naše zanimanje ne traži previše znanja, mi se na takve provokacije ne osvrćemo. Svi kažu: lako je odrezati nokte, nalaikirati ih, ali gledajući s naše strane, tj. strane pedikera, to baš i nije jednostav-

no kako se čini. Instrumenti kojima se služimo, već samim svojim nazivom, kod nekih izazivaju nelagodu i strah. Skalpel - samim spomenom tjera strah u kosti. S ništa manjim strahom prilaze nam i ljudi nakon spomena depilacije voskom kada se, kako kažu, „prepuste u naše i Božje ruke“.

I sve je to dio naše struke; **pedikura** ili obrada stopala, **manikura** ili obrada noktiju ruku i **depilacija** ili metoda uklanjanja nepoželjnih dlačica.

No, trebala bih reći nešto i o **povijesti pedikerstva** koja seže daleko u prošlost sve do naroda Babilonaca, starih Inka itd. Prvi pedikerski instrumenti pravljani su od kostiju, a maskare od najfinije čađi. Prvi tretmani obavljali

su se na jezerima i rijekama gdje su plemkinje nanosile na cijelo tijelo rižino brašno kako bi posvijetlile put kao dokaz aristokratskog podrijetla. Mogu reći da je ovo samo kratki uvod ili „kostur“ predodžbe o zanimanju pedikera koje ne samo da postaje već i jest trend današnjega doba.

Ivana Račić 3. i

Ljubav ili novac

Literarni
Rukovet

Pri upoznavanju i zbližavanju ljudi mnogima je novac ispred ljubavi. Ne slažem se s tim, ali koliko god sebe uvjeravala da je tako, sve sam svjesnija da novac igra veliku ulogu i u mom životu.

Volim svoju obitelj bezuvjetnom ljubavi, ali uvijek ima trenutaka kada više volim tatu jer je on taj koji donosi



novac u kuću. Gotovo svakodnevno susrećemo se s uništenim obiteljima, a razlog je često novac. Obiteljima koje muči nestašica novca vrlo je teško imati lijep život. Ljubav nas može nahraniti duhovno, no novac je taj kojim kupujemo stvari koje nas u fiziološkom smislu održavaju na životu.

Zaista je lijep osjećaj kad mi mama kaže da nikoga ne voli više od mene. No ništa manje nije lijepo i kada odvoji malo svog novca i vremena i obraduje me novom majicom. Nema sumnje da i novac zadovoljava čovjeka i pruža mu osjećaj sigurnosti. Ipak je ljubav savršeni osjećaj i toga sam svjesna svakim novim buđenjem. Nije isključena mogućnost da i čovjek s malo novca može biti sretan, kao i onaj s previše nesretan. Gomila novca može iskvariti i najpoštenijeg čovjeka na svijetu. S druge pak strane, ljubavi nikad nije previše...

Danas je novac mnogima preduvjet za ulazak u vezu ili brak. Time se ljubav stavlja u drugi plan. Ne bi trebala postojati niti jedna stvar koja bi narušila osjećaj ljubavi. Mislim da će meni u cijelom životu biti najdraži upravo oni trenutci kad sam voljela i bila voljena.

Ilijana Babić, 1. i

Carstvo noći

*Prije par noći,
uz šumorno more,
Leži carstvo razdvojeno,
Što su demoni sledili
I u grobnicu zatvorili.*

*Ljubav i sreću su djeci oteli
I u grobnicu zatvorili djevu Annabel Lee
u carstvu ljubav više ne živi,
anđele su demoni vjetrom srca sledili.*

*uz more, uz zoru, zvijezde su ležale,
Zadnji put su bljesnule
I kraj najavile.*

Jasmin Ristemi, 3. c

Sreća nadohvat ruke...?

Izabrala sam ovu temu iz tog razloga što danas malo ljudi misli kako ima sreće u životu, ali upravo im se ta sreća nalazi nadohvat ruke..

Što je to uopće sreća???

Definicija sreće je jedan od najvećih psiholoških problema.

Mnogi ne znaju odgovor na to pitanje. To je nešto što se događa mnogima u životu. Obitelj, sloga, sloboda, sigurnost, položaj u društvu, unutarnji mir. Sve su to sitnice koje nas čine sretnima.

Onima koji se trude prati ih uzastopno na svakom koraku i smiješi se svakoga trenutka, a onima koji se ne žele ni pokušati potruditi postići je, teško da će im se nasmiješiti. Sreća se koristi u dubokom smislu, unutrašnjim osjećajima...

Sreća je dužeg vjeka nego prolazno zadovoljstvo, stoga je i sama time neprocjenjiva.

Najsretnije trenutke ne doživljavamo onda kada ih kao trebamo već u najjednostavnijim trenucima. Sreća je trenutak bez nesreće, dobro je trenutak bez zla, mir je trenutak bez nemira... Sreća nam je svima na dohvat ruke i svi bismo bili sretni kada bismo se samo malo htjeli potruditi. Ona se nalazi upravo ispred nas i potreban je samo taj jedan korak naprijed da bismo došli do ostvarenog cilja. Tada više nitko ne bi govorio kako je nesretan.

Svi smo mi sami krojači svoje sudbine i zaslužni za to da li će ona biti sretna ili nesretna. Većina ljudi misle kako je jedina prepreka njihovoj sreći novac, ako nisu bogati, zavide ljudima koji su bogati i stekli su u životu ono što nisu oni... to je velika pogreška i ukratko bih upravo to obrazložila.

Da li je čovjek sretan kada je bogat???

Na primjer, ljudi koji su od djetinstva navikli na bogatstvo, njima je to nešto sasvim normalno i mislim da oni nisu ni trenutka zadovoljniji od onih malo siromašnijih. Takve su se osobe navikle na sve to što imaju, ali svi su ljudi pohlepni i uvijek bi htjeli više od onoga što im se pruža. Neki ljudi koji su se s vremenom obogatili, stekli su to marljivim radom i trudom, uložili su mnogo truda, strpljenja, živaca i vremena, vremena da steknu materijalno bogatstvo, vrijeme koje bi inače mogli utrošiti u nešto što će ih na neki drugi način usrećiti. Tako im je možda uskraćeno nešto drugo, ono što bi ih zaista činilo sretnima: ljubav, obitelj, prijatelji... I onda kada postane bo-

gat, ali sam, pita se što će mu to sve kad nema podršku onih koje voli.

Onaj tko normalno živi svoj život, malo radi, dovoljno zarađuje, puno ulaže u sebe i one koje voli, puno je sretniji.

Sreća se ne može postići kad si sam, zanemariš sve oko sebe samo da bi bio u središtu pozornosti. Tako se sreća ne može dostići jer će ti svi okrenuti leđa.

Sreća je upravo ljubav najbližih, najdražih koji te čine sretnima kao što i ti njih činiš.

A pouka ovoga svega je:

SREĆA JE JEDNOSTAVNO TO DA KAD SI U DRUŠTVU DRAGIH LJUDI I ONDA POGLEDAŠ OKO SEBE I S OSMJEHOM NA LICU, JOŠ JEDNOM ZAKLJUČIŠ DA TI NIŠTA VIŠE NIJE POTREBNO!!!!!!

Josipa Mijić, 2. h

Isus

Velikog srca sa suzom u očima
Dolazio je Isus s lijepim pjesmama.
Nježan kao noć stizao je kao strijela
Siromašnim ljudima u srca mala.

Nadali su se da će shvatiti tajnu
Svima oduvijek neshvaćenu.
Isus siromašan brat
Oduvijek im je pjevao makar i na sat.

Uvijek je pjevao:
Odbaci tugu, bijedu i jad
Budi u srcu mlad!
Brod stari izgubljeni čekuj
Polasku i gradu se raduj!

Velikog srca prihvati njega
Jer on je pomoć kakve nema.

Ivana Zdunić, 3. i

Biserje iz školskih klupa

Zabavni
Rukomlat

UČENICA : „Oprostite, opet je kasnio bus.“

PROFESOR: „Je l' opet pumpaš gumu na autobusu?“

UČENICA : „Profesore, kasnio mi vlak.“

PROFESOR: „Je l' opet bio neki zgodni mladi kondukter pa ti opet malo produžila?“

PROFESOR : „Ivana!“

UČENICA: „Aaaaaaaa“?

PROFESOR: „Nisam rekao perava, nego Ivana!“

PROFESOR: „Ana!“

UČENICA: Molim?

PROFESOR: „Samo se ti moli, ali prije molitve, dobro operi noge.“

UČENICA sluša MP3 uređaj za vrijeme nastave.

PROFESOR: „Vadi taj MP6 iz ušiju dok ti nije spržio mozak!“

UČENICA se gleda u ogledalo pod nastavom.

PROFESOR: „Ma lijepa si, samo je ogledalo malo šuplje. „

UČENICA zijeva.

PROFESOR: „Šta si zinula toliko, ispast će ti lijevi krajnik.“

UČENIK pije i jede na satu.

PROFESORICA: Unos i iznos tekućina regulirajte za vrijeme malog i veliko odmora!

PROFESOR čita izostanke i stalno se ponavlja ime jedne učenice. PROFESOROV komentar: „Čim se susjedov mačak zakašlje, tebe nema u školi!“

Pripremile:

Helena Vonić i Sanja Mlinek, 2. h

Psiho test

KOLIKO SI ODGOVARATE?

1. Ako ste zajedno, koliko dugo?

- a) preko godinu dana
- b) nekoliko mjeseci
- c) par tjedana
- d) nekoliko dana

2. Voliš li ga/nju?

- a) da
- b) ne
- c) možda
- d) ne, samo mi se sviđa

3. Voli li on/ona tebe:

- a) da
- b) ne
- c) ne znam

4. Dok ste zajedno, gleda li te u oči?

- a) da
- b) ne
- c) ponekad

5. Što misliš, želi li te samo odvesti u krevet?

- a) možda
- b) da
- c) ne

6. Što ti se najviše sviđa na njemu/njoj?

- a) oči
- b) usne
- c) tijelo
- d) osobnost
- e) način razmišljanja

7. Podudaraju li vam se mišljenja?

- a) da, vrlo često
- b) ne, nikada
- c) samo ponekad

8. Što njegovi/njezini prijatelji misle o tebi?

- a) glupa i ružna
- b) dobra cura
- c) ok

9. Jesi li ga ikad prevarila?

- a) da
- b) ne
- c) to nije moj stil

10. Okreće li se on/ona za drugom/drugim?

- a) neprestano to radi
- b) ponekad
- c) previše me voli

Najviše odgovora A

Odgovarate si u potpunosti, ali ste si ponekad dosadni!

Najviše odgovora B

Niste jedno za drugo.

Najviše odgovora C

Ni jedno ni drugo niste sigurno u to što uopće radite zajedno.

Najviše odgovora D

S tobom je samo iz navike i sažaljenja.

Sastavile:

Marina Ivanković 3. i

Ana Jandrić, 3. i

A large, dense collage of 40 small photographs arranged in a grid-like fashion. The images depict various scenes from what appears to be a fashion show or a similar event. Key elements include: models wearing different outfits (dresses, suits, costumes); food displays (breads, pastries); and people in various settings (indoors, outdoors). The collage is a visual summary of the event, showing different angles, outfits, and activities.

A large collage of 24 photographs arranged in a 4x6 grid, showing various groups of people in costumes participating in a parade on a city street. The costumes include Mickey Mouse ears, fairy wings, and various themed outfits. The participants are seen in different poses and groupings, some holding signs, against a backdrop of city buildings and trees.

